

Poznámka: Tyto texty neprošly redakční úpravou a korekturou.

Příběhy ...

Tomáš Otisk

2011

Úvod:

Těchto deset příběhů na dalších stránkách vzniklo pro potřeby celodenního projektu napříč školou, při kterém se ve věkově namíchaných skupinách setkávají například prvňáčec s deváťákem, druhák s osmákem a podobně. Jednotlivé příběhy jsou zasazené do určitého ekosystému, kterými vždy provádí typické zvíře. Děj je záměrně dramatický a s otevřeným koncem, aby vybízel děti k tvořivému dokončení. Texty doprovází několik obrázků malovaných dětmi a na závěr najdete také ukázky dokončených příběhů.

Příběh 1

Bylo běžné, že se po setmění prudce ochladilo, ale tentokrát jsem se třásl zimou mnohem více než jindy. Zrnka písku se pomalu převalovala postrkována lehkým větrem a na obloze jasně zářily hvězdy. Noc stejná jako už tolikrát, ale dnes se mi zdála nekonečná. Těžce jsem se zvednul ze země, jediná možnost jak si najít potravu, byla tahle chladná noc. Pomalu jsem se vyhrabával z mělké nory. Nevím kolik dní jsem se už nehnul z místa, ale hlad byl silnější než ta hrozná bolest v mojí levé přední noze. Konečně po několika těžkých krocích jsem se dostal do tempa, nebyly to však metrové skoky jako dříve.

Neměl jsem dost sil, abych si ulovil nějakou potravu, proto jsem směřoval ke své skrýši. Vzpomínám na jednu skvělou noc, tehdy jsem ulovil několik myší a ještě jsem vybral nějaká hnízda s vejci. Bylo toho tolik, že jsem si něco zahrabal mezi kameny u nevysokého suchého křoví. Takhle to my Fenkové děláme podobně jako naše příbuzné lišky.

Cestou ke skrýši s potravou jsem si pořád v hlavě přehrával tu osudnou noc. Tehdy jsem se oddělil od smečky a stál jsem zcela bez pohybu dlouhou chvíli s nastraženýma ušima, až jsem zaslechl několik metrů od sebe pohyb nějakého zvířete. Opatrně jsem se blížil a pak jsem ho zahlédl. Po písečné duně se pomalu pohyboval obrovský štír. Lehce jsem se pousmál při myšlence na to, jak štír zaplní můj hladový

žaludek. Ještě kousek blíž, ještě kousek, pomalu nesmím ho vyplašit a pak... rychle jsem vyskočil. Ještě v letu jsem si uvědomil, že je zle, štír sebou cuknul a nastavil svůj jedovatý ostěn. Píchno to do přední tlapky a jed mě začal paralyzovat, neváhal jsem a rychle jsem se do něj zakousnul. Pak jsem si dokázal jen vyhloubit mělkou noru a ztratil jsem vědomí.

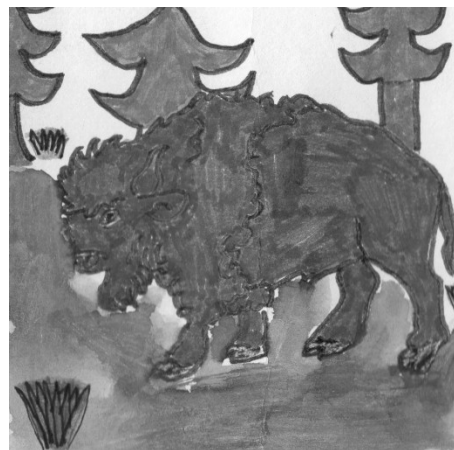
Nevím, jestli se někdy z toho štířího uštknutí dostanu, jsem rád, že žiju! Ale na jak dlouho? Musím se najíst! Přestal jsem vzpomínat, protože jsem se blížil k místu, kde jsem měl schovanou potravu. Keř tiše šelestil a já jsem byl u svého cíle. Začal jsem zoufale hrabat, sil mi rychle ubývalo. Tady to někde musí být! Hrabal jsem stále hlouběji a najednou ... jsem narazil na kámen! Zkusil jsem hrabat kousek vedle a našel jsem ... zase kámen! To je konec, někdo tady musel být přede mnou! Někdo mi vykradl mou skrýš, mou poslední záchranu. Ztěžka oddychuje jsem zoufale klesl do písku. Mou bezradnost prohlubovaly první paprsky slunce a já ...

Příběh 2

Velká rovina všude kam až jsem dohlédl, blankytně modrá obloha nad hlavou a slunce se blížilo do nejvyššího bodu dne, brzy bude poledne. Naše malé stádo se pohybovalo velice svižně, běželi jsme téměř padesátikilometrovou rychlostí a blížili jsme se k pásu vysoké trávy. Stébla trávy místy vysoké až dva metry mne švihala do obličeje a my jsme se blížili k vodě. Už z dálky jsem ji cítil v nozdách. Malá říčka se klikatila okolní krajinou a zastavila náš běh. Teď byl čas zchladit vyschlé hrdlo. Osvěžení vodou jsme se dali zase na cestu. Putovali jsme teď už pomaleji směrem po proudu řeky. Tušíce zde hojnost naší oblíbené bizoní trávy. Za chvíli se už před námi objevila překrásná louka, která pro nás bizony byla jako prostřený stůl s úžasnou hostinou. Přestali jsme vnímat čas a prostor a pásli jsme se roztroušení na velkém území.

Slunce se pomalu začalo přibližovat k horizontu, brzy bude večer. Měl už jsem plný žaludek a tak jsem se procházel a občas jsem se zastavil u trsu té nejzelenější trávy. V té chvíli jsem ještě netušil, že by pohodu letního večera mohlo něco narušit. Najednou jsem si uvědomil, jak moc jsem se vzdálil od stáda. Zvedl jsem hlavu, abych se rozhlédl. Zrak nepatří k našim přednostem, v dálce rozeznáme spíše pohyb, proto jsem se rozhlížel všemi směry, až jsem konečně zahlédl šedý pohybující se stín asi sto metrů vzdálený. Vydal jsem zvuk, dorozumivací signál a čekal jsem odpověď, ale stín zmizel, snad se příkrčil. Co to jen mohlo být? Rozhodl jsem se rychle se vrátit směrem, odkud jsem přišel, když v tom se na mne ze všech stran vyřítily šedé stíny.

Jdou po mně vlci! Nějaká vyhladovělá smečka mne musela nepozorovaně obklíčit a teď se mne pokusí ulovit. Dal jsem se do divokého úniku, ale vlci byli rychlejší. Projela mnou ostrá bolest v boku a na hřbetu. Další vlk se mi pokusil zakousnout do krku, ale mou hustou srst se mu nepodařilo prorazit. Jednoho jsem nabral na rohy a silně odmrštil, ten už se určitě nevrátí. Ještě několik jich na mne zaútočilo, ale intenzita

útoků slábla. Naštěstí jsem byl pro ně příliš velké sousto. Běžel jsem dál, abych se dostal do bezpečí, vlci už se stáhli. Byla už téměř tma, když jsem vyčerpaně došel do nízkého lesa na okraji louky. Po noze mi stékala teplá krev, klesl jsem k zemi a ztratil vědomí.

Zem se třásla duněním miliónů kopyt. Nekonečná obrovská step byla zaplněna neskutečným stádem bizonů. Všichni jsme běželi bok po boku, jako veliká tmavě hnědá mořská vlna. Všichni stejní, silní, mnohem rychlejší než kdy před tím. Jediný bizon z toho obrovského stáda byl jiný. Běžel hned vedle mne a byl celý sněhobílý a mnohem větší než ostatní. O takových bizonech jsem dosud jen slýchal od nejstarších bizonů ve stádě. Vyprávělo se, že v dobách, než přišli běloši s puškami, byla nás bizonů nespočetná stáda a bílý bizon byl považován původními obyvateli za posvátné zvíře. Ale kde to jsem? To vše musí být jen nádherný sen! Ta volnost ta lehkost, se kterou běžím, jsem snad mrtvý? „*Vauuuuuuuuu*“ Ozvalo se hlasité vítí vlka, najednou jsem byl sám uprostřed prairie, jen s bílým bizonem „*Vzbud' se!*“ řekl mi. Otevřel jsem oči a vstal na nohy, už jsem nekrvácel. „*Vauuu*“ „*Vauuu*“ „*Vauuu*“ Vlci jsou blízko, konec snění musím ...

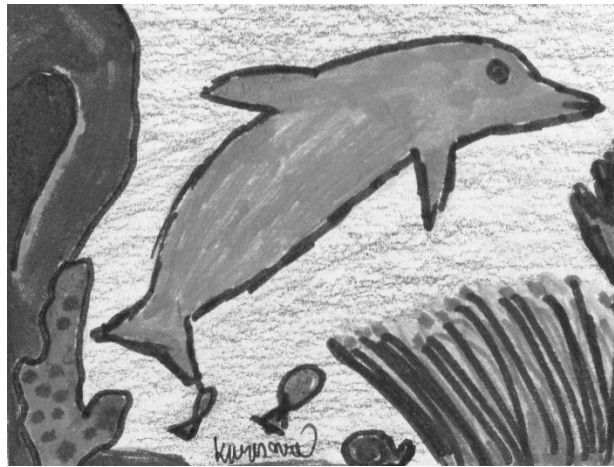
Příběh 3

Blížili jsme se velmi rychle k hladině. Voda kolem nás byla stále teplejší a světla kvapem přibývalo. Plavali jsme těsně vedle sebe semknutí v našem hejně. Pozorně jsem pozoroval svou mámu, která byla o krok přede mnou a ukazovala mi směr. Najednou jsem viděl, jak se jí napínají ploutve, voda se kolem ní rozestoupila a ona se odrazila k mohutnému skoku nad hladinu. Okamžik jsem zaváhal. Už jsem se mnohokrát nadechoval lehce vynořený nad hladinou, ale vodu jsem zatím nikdy neopouštěl.

Vyskočil jsem, nejistota byla okamžitě zapomenuta. Slaná voda, která mne dennodenně obklopovala už od narození, najednou zůstala pode mnou. Neuvěřitelná lehkost a svoboda mne okouzila, zhluboka jsem se nadechl vzduchu. Dopad zpátky na hladinu byl však trochu tvrdý, na chvíli jsem se z toho nemohl vzpamatovat. Když jsem se vrátil zpět k vědomí, začal jsem se rychle rozhlížet a s hrůzou jsem zjistil, že jsem úplně sám.

Co se stalo? Kde je naše delfíní hejno? Přece mne tady nemohli takhle nechat! Bezradně jsem poslouchal a všude kolem byla jen chladná voda, zcela bez signálů, úplné ticho. Opatrně jsem vyskočil na hladinu, ale nikoho jsem neviděl. Pak jsem se potopil až ke dnu, ve vodě jsem cítil chuť několika drobných škeblí a měkkýšů. Kolem proplulo několik sledů a makrel, častá potrava nás delfínu, ale na mne to bylo ještě příliš velké sousto. Mezi korály bohatými na potravu jsem ulovil drobného hlavonožce a vrátil jsem se ke hladině. Znovu jsem se nadechnul a poslouchal jsem. To není možné! Ještě nikdy jsem nebyl tak dlouho sám. Když se maminka někam vzdálila, vždycky se mnou zůstala alespoň teta. Pak jsem konečně zaznamenal daleko před sebou rychlý pohyb a zahlédl jsem temný stín.

„Žralok, žralok, žralok, žralok, žralok, žralok, žralok, žralok, žralok!“ Zaslých jsem slabý delfíní signál ve směru, kde se pohyboval stín. Tam bylo mé hejno. Ani nevím proč, ale rychle jsem se potopil a na dně jsem se schoval za skalnatý výběžek. Zcela nehnutě jsem ležel a pak jsem ho zahlédl. Bylo to mé první setkání se žralokem. Vodu několik metrů nade mnou prořízla jeho

ostrá hřbetní ploutev a já jsem zahlédl jeho veliké ostré tesáky. „Nevšiml si mne, teď poplavu za ...“ Ani jsem nedokončil myšlenku ve své hlavě, když jsem zcela ztuhnul hrůzou. Žralok se otočil a velikým obloukem směřoval přímo ke mně. Co pak mne vidí? Příkrčil jsem se za skálou a tušil jsem, že teď musí být hrozně blízko. Tady mne snad nenajde. Čekal jsem minutu dvě a stále se nic nedělo. Situace se začala zhoršovat, nikdy jsem nebyl bez nadechnutí déle než čtyři minuty. Ještě chvíli a udusím se.

Pochopil jsem, co se předtím stalo, když jsem byl otřesený z dopadu na hladinu. Mezi mnou a hejnem se objevil žralok a ostatní delfíni se začali bránit a odváděli pozornost ode mne. Žralok zřejmě neúspěšně zaútočil na hejno a pak se chtěl vzdálit, škoda jen že plaval zrovna směrem ke mně. Už déle nevydržím, musím na hladinu. Odrazil jsem se vší silou a směřoval jsem vzhůru na vzduch, když v tom ...

Příběh 4

Slunce pekelně pálilo, bylo kolem poledne a já nehnutě ležet na vyhřátém kameni. Kolem byla malá mýtina s téměř suchou trávou a roztroušenými kameny, já seděl právě na největším z nich. Proto jsem měl dobrý výhled na nedaleký borovicový les, před ním rostlo pár osamocených jalovců. Několikatýdenní období sucha mi zatím nedělalo problémy. Bylo příjemné se po dlouhém zimním spánku probrat do teplého jarního období.

Lehký vánek šustil v trávě a čas rychle ubíhal. Pohoda teplého odpoledne mne zcela uspala. Probral mne až cvrkot cikády – jasné znamení blížícího se večera. Je na čase začít si hledat potravu. Začal jsem prolézat křoví a blížil jsem se k lesu, cestou jsem ulovil v trávě pěkného pavouka a jednu mouchu, která mi málem uletěla, ale naštěstí my ještěrky umíme lovit hmyz i v letu, pokud není moc daleko. Doufal jsem, že v lese najdu nějaké větší sousto. Drápky jsem se zachytil na starém ztrouchnivělém stromě. Strnule jsem se rozhlížel kolem a hledal něco k snědku. Slyšel jsem v dálce nějaké záhadné praskání, ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Když tu se nečekaně blízko ozvalo: „Cvrk, cvrk, cvrk“. Cikáda musí být někde blízko! Slezl jsem ze stromu a pomalu jsem se blížil k místu, kde se hlasitým cvrkáním snažil sameček přilákat nějakou samičku k páření. Minul jsem pařez, rozhrnul nízkou trávu a najednou jsem ho viděl. Stál tam přede mnou obrovský sameček cikády. Měřil deset centimetrů, což bylo jen o polovinu méně nežli já.

Zaváhal jsem, protože tak velké sousto jsem nečekal. To zaváhání mne však stálo moment překvapení. Soupeř mne zpozoroval, přestal cvrkat a ztuhnul na místě. Vše kolem jsem najednou nevnímal a soustředil se na každý jeho pohyb. Jakmile se pohne k úniku, musím se na něj pokusit zaútočit rychleji, než uletí. Okolí se pomíjivě zpomalilo. Teď nebo nikdy, všechno se ve mne napínalo k rychlému útoku. Ještě chvíli, už to přijde... „Prásk!“ Ozvalo se vzadu pár metrů za cikádou. Najednou zcela nepochopitelně

vyskočila proti mně a vyletěla vysoko nahoru, to jsem nečekal. „Utíkej!“ ozvalo se volání kdesi uvnitř. Nechal jsem cikádu cikádou a dal jsem se do divokého úprku. Praskání a podivný hukot se rychle přibližoval. Najednou jsem pochopil, co vyrušilo náš souboj tváří v tvář. Dlouho vysušený les zachvátil požár!

Běžel jsem směrem na mýtinu, ale bylo mi jasné, že oheň mne zanedlouho dostihne. Suché trávy kolem mne přibývalo a tu mi nad hlavou proletěla znovu cikáda, byla to ta stejná? Nevím, ale snad mi podruhé dnes zachrání život, protože jsem následoval její směr letu. Musí přece lépe ze shora vidět, kudy se k nám blíží oheň. A skutečně, ještě že jsem ji následoval, mýtina taky hořela v plamenech. Bylo už pozdě na únik. Proplétal jsem se na okraji lesa mezi kameny a hledal skrýš. Oheň mne už zcela obklíčil. Co teď? Žár sílil. V tom zapraskala větev a hořící spadla přímo na mne. Přiskřípla mi ocas k zemi. Nemohl jsem se hnout! Teď už mám jen jedinou možnost, musím ...

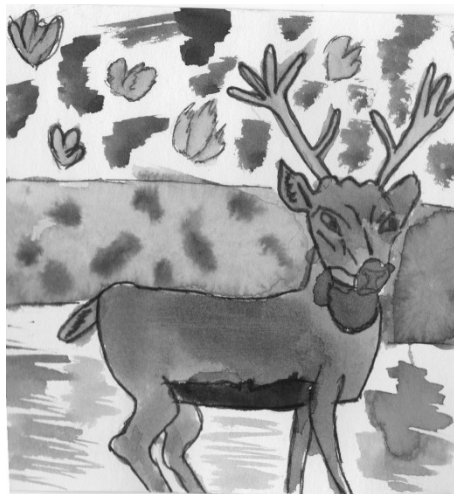
Příběh 5

Bílá, studená a promrzlá krajina byla už několik dní naší cesty stále neměnná. Šel jsem v čele našeho stáda jako už tolikrát, hledající potravu. Zima trvala již několik měsíců a potřebovali jsme se přemístit více na jih, kde snad nebude tak vysoká vrstva sněhu. Obtížně se teď ve zdejší nehostinné přírodě hledal kousek mechu nebo malý lišejník.

Tundra je tak nehostinná, že zde moc živých tvorů nepotkáte. O to více mně překvapilo, že jsem kolem nás dnes ve sněhu několikrát zahlédl běžet polární lišku. Jsem na pochodu už tak dlouho, že vidím přeludy? Ne! Znova jsem ji zahlédl. Běžela vedle nás podobnou rychlostí a stejným směrem, vzdálená asi sto metrů. Pokývl jsem na ostatní soby, aby se také podívali, že to není jen můj přelud, ale v tom se její sněhobílá srst ztratila v závějích. Pominul jsem to a pokračovali jsme v cestě. Máme před sebou ještě den, než dojdeme do přívětivějšího prostředí.

Ani nevím, jak dlouho už jsem vedl naši skupinu, ale věděl jsem proč. Už v dětství se ve mně objevily trochu odlišné schopnosti. Všiml jsem si nejružnějších detailů a často jsem viděl věci, které jiní jen přehlíželi. Důvěru ostatních jsem zřejmě získal, když jsem jednou v krátkém letním období, kdy všechn sních proměnil krajinu v blátivou louži, našel místo se spoustou rozkvetlých a zelených keřů. Od té doby mě ostatní sobi přijali za neformálního vůdce. Zodpovědnost mne teď hnala dál, cítil jsem u ostatních, že na ně dopadá hladové zoufalství. A znovu ta liška, tentokrát jsem ji zahlédl jen krátce. Zaostřil jsem zrak, pořádně se rozhlížeje. Konečně! Daleko před námi jsem viděl na horizontu výrazné zvlnění. To by mohlo znamenat přítomnost nějakého menšího lesa s množstvím potravy. Zafrkal jsem a zrychlil tempo, ostatní mne následovali.

Malý březový les před námi se stále přibližoval. Dokonce i sněhu tady bylo mnohem méně, měli jsme přece jen v nohách mnoho kilometrů cesty na jih. Vše nasvědčovalo tomu, že dnes naplníme své hladové žaludky. Najednou se před námi objevila poslední překážka. Les a naši skupinu oddělovala od sebe široká zamrzlá řeka. Žádný problém! Naše velká kopyta už mnohokrát překonala nejrůznější ledové plochy. Stádo odhodlaně směřovalo k břehům řeky, když tu jsem na druhé straně zahlédl znovu polární lišku, ale tentokrát něco nebylo v pořádku. V zubech držela zřejmě nějakou rybu, ze které ještě kapala krev. Zastavil jsem stádo, co to má být? Liška mezi tím zmizela, ale já se toho pohledu nemohl zbavit. Muselo to něco znamenat, proč by se mi jinak ukázala? Pak mne napadlo, jestli zde nemůže hrozit nějaké nebezpečí.

Snad, že by ten led? Ano! Možná je v tomto místě silný proud a slabý led. Ostatní sobi začínali být neklidní. Postavil jsem se proti nim. Házeli nervózně hlavami a naráželi o sebe paroží. Musím je zastavit za každou cenu, tady není bezpečné místo! Ale hlad byl silnější než má moc nad nimi. Postupně se na mne tlačili a já jsem byl už téměř na ledě. A v tom jsem dostal poslední nápad. Rychle jsem se otočil a rozběhl se tryskem přes řeku. Ostatní byli tak zaražení, že se téměř nepohnuli. Odrážel jsem se od ledu a snažil se čím jak nejrychleji přenášet svou váhu, ale znamení polární lišky se nespletlo. Nejprve

jsem led prorazil jen jedním předním kopýtkem, ale pak se pode mnou propadl celý. Co ostatní? Problesklo mi hlavou, když jsem se ...

Příběh 6

Samota patřila k mému způsobu života, přestože lvi většinou žijí ve skupinách. Já jsem však zažil už ve svém životě několik smeček a teď jsem jen starý unavený lev. Samota mi prostě vyhovuje. Prožíval jsem už dvacáté léto na savaně, snad proto mne trochu mrzelo, že mou poslední cestu nikdo nedoprovází. Tak jsem přemýšlel ve stínu svého oblíbeného stromu a čekal na večer, kdy se vždy vypravuji na lov. Krajina kolem byla poměrně jednotvárná. Tráva vysoká někde i více než metr se moc nezelenala, protože bylo už delší dobu sucho.

Můj oblíbený strom-baobab-byl nejstarším stromem v okolí a také rostl na mírném kopečku, proto jsem měl odsud výborný přehled. Vždy jsem upozoroval, jako první třeba stádo potulných slonů, které tudy někdy procházelo. Baobab byl zvláštní strom, jeho koruna byla širší, než byl vysoký a ještě zvláštější jsou jeho větve, které připomínají spíše kořeny. Přesto byl mým útočištěm už po mnoho let. Občas se u něho zastavily žirafy, aby se napásly jeho listí, ale to mu neublížilo, hrozilo mu jiné nebezpečí, o kterém jsem v té době ještě nevěděl. Konečně začalo slunce padat k obzoru, vyrazil jsem k napajedlům – nedaleká menší jezera - kde jsem čekal možnost ulovit nějakou kořist. Letos bylo tamní vody nedostatek, sucho už trvalo dlouho. Pro samotného lva byl lov obtížnější než pro smečku, a proto jsem si ještě více než ostatní vybíral osamocené a nemocné kusy. Někdo by možná namítl zbabělost, ale potravu potřebujeme všichni a i lvi jsou důležití pro rovnováhu v přírodě. V tom jsem zahlédl menší skupinu žiraf. Upoutalo mne mládě na konci stáda, nestíhalo tempo ostatních a myslím, že kulhalo!

Sledoval jsem stádo žiraf, které se blížilo k napajedlům. Nedalo se moc schovávat, tráva v těchto místech nerostla vysoko. Blíže a blíže, ještě kousek blíže se musím dostat! V tom se jedna z žiraf otočila, zřejmě chtěla zkontrolovat své mládě. Zafrkala a všechno najednou nabralo rychlý spád. Vystartoval jsem, teď nebo nikdy! Několik dlouhých kroků, pak jsem se odrazil vysoko, abych se dostal žirafě na její dlouhý krk. Malá, kulhající žirafa zprvu tak bezradná, teď překvapivě zakličkovala a změnila směr. Minul jsem a podařilo se mi zarýt své zuby pouze do jejího hřbetu a záhy mne shodila k zemi. A vtom jsem dostal tvrdý kopanec kopytem, pak ještě jeden a další, ztratil jsem vědomí.

Probrala mne zima všedního rána. Všechno mne bolelo a má hřívka kolem krku byla špinavá od krve. Žirafy mne pořádně ztrestaly, měl jsem se raději porozhlédnout po nějaké méně nebezpečné zebře nebo mladé antilopě. Pokusil jsem se pomalu vstát, ale nepodařilo se. Zadní nohy mne natolik bolely, že jediným způsobem, jak se dostat zpátky ke svému stromu bylo plazení. Neváhal jsem, jestliže tohle má být můj konec, tak chci zemřít pod svým baobabem. Cesta jindy dlouhá pár okamžiků mi trvala hodiny. Starý poraněný „král zvířat“ se bezradně vláčel po zemi. Cestou se mi promítalo vše, co jsem prožil. Teď to má skončit? Najednou mne upoutali stopy krve, které směřovaly stejným směrem, jako já. Že by má kořist? Ale kdoví, jak daleko se poraněná žirafa mohla dostat.

Byl jsem už v místě, odkud jde vidět můj strom a v tom jsem strnul hrůzou, copak mi kopyta žiraf zničila i můj zrak? Rozhlížel jsem se, jak jsem jen mohl, strom nikde. Vždyť tam stál snad stovky let, tak kde by teď zmizel! Co to je za podivné znamení? Pak jsem je zahlédl. Sloni! Stádo slonů! Ničili svými kly můj strom, jen aby získali vodu, která se ukrývá v jeho kmeni. Můj domov už zde nebyl a mě zbyla jediná možnost, zaměřil jsem svůj zrak na ...

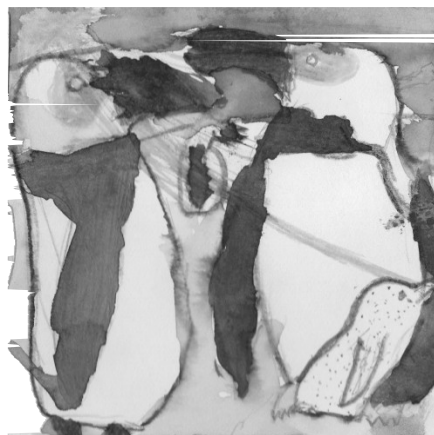
Příběh 7

Vzpomínám, jak jsem na začátku antarktické zimy hledal svou partnerku mezi ostatními tučňáky na pobřeží. Vzhledově jsme všichni zdánlivě stejní a přece tak odlišní. Procházel jsem se tehdy pomalu kolíhavě už dlouhé hodiny a vydával zvukové signály s hlavou opřenou o hrudník, ale žádná samička mne neupoutala. Když najednou se přede mnou objevila ona! Na hlavě, krku a zádech měla výraznou černě lesklou barvu peří, která zcela kontrastovala se sněhobílým peřím na břiše, které ladně přecházelo v mírně nažloutlou sluneční barvu pod krkem a bylo i za ušima, nezvykle přecházela k téměř oranžové, jako při západu slunce nad oceánem. Zobákem jsem směrem k ní vydal několik zvukových signálů. Otočila na mne hlavu, ale vůbec se nepohnula. Nemá o mne zájem? Pomyslel jsem si tehdy. Ale když jsme si stoupli naproti sobě, natáhla svůj zobák směrem k nebi a to bylo dobré znamení. Stáli jsme takhle naproti sobě nehnutí několik krásných minut a potom jsme se spolu procházeli po naší kolonii až do večera.

Nyní už to jsou dlouhé dva měsíce, od chvíle, kdy mi má družka předala opatrně vejce. Mým úkolem bylo stejně, jako ostatní samci po tuto inkubační dobu, vejce chránit a zahřívat. Práce to nebyla vůbec snadná, protože teplota mnohdy klesala pod – 50 stupňů Celsia, navíc nás často ostrý vítr ještě více ochlazoval. Jedinou obranou před umrznutím, bylo držet se s ostatními tučňáky těsně u sebe a vytvářet si tím přirozené teplo. Ti tučňáci, kteří byli na kraji, se postupně přemísťovali dovnitř a tak se to točilo pořád dokola. Právě když jsem byl uvnitř skupiny tučňáků, tak se najednou ozvalo praskání a pode mnou se začal líhnout náš malý tučňáček. Snažil jsem se teď čím, jak nejvíce vejce chránit před větrem. Silnou skořápku se mu podařilo prorazit za několik hodin a já poprvé spatřil své krásné šedivě chlupaté děťátko. Schovával jsem ho čím jak nejvíce pod sebou a svůj zrak jsem teď často směřoval k moři, odkud se měla vrátit z lovu každým dnem jeho maminka.

Právě začínalo desáté ráno života našeho malého tučňáčka, když jsem zaslechl známý hlas. Není to sen? Ne, už jsem jí viděl, jak se k nám kvapem blížila tučňáčím kolébáním. Byla jako vždy překrásná, šlo na ní vidět, kolik potřebných sil nabrala tím

dlouhým lovem. Teď byl čas na mně, abych doplnil zpátky kila, která jsem během pobytu na pevnině ztratil. Počkal jsem na větší skupinu tučňáků, ti také směřovali k moři. Nebylo snadné opustit svou novou rodinu, ale hlad byl silnější. Jakmile jsme dorazili k pobřeží, uvědomil jsem si, jak je výhodné lovit ve skupině. Všude kolem totiž může číhat náš největší podvodní nepřítel – tuleň.

Nejnebezpečnější byl vždy první skok do vody. Ten kdo se k němu odvážil první, riskoval, že skončí ve chřtánu tuleně. Pak se ale odrazil mladý tučňák hned vedle mě a dynamickou šipkou prorazil vodní hradbu. Po něm následovali další a další a potom i já, tentokrát snad žádné nebezpečí nehrozí, bylo už na čase naplnit si žaludek.

Vzdalující se od pobřeží, mi byly oporou ledové kry. Pod vodou šlo vydržet maximálně patnáct, šestnáct minut. Potápěl jsem se opakovaně do hloubky kolem tří set metrů a naháněl jsem hejno ryb, byly mezi nimi i mé oblíbené tresky. Potom se mi podařilo ponořit ještě hlouběji a ulovit chutnou krakatici. V podvečer jsem vždy lovil pod velkým ledovcem hejna malých ryb. Několik dní na otevřeném moři mi stačilo k sežrání mnoha kil potravy a začali mne napadat myšlenky na návrat, ke své nové rodině. Vydal jsem se tedy k pobřeží. Když se přede mnou začala objevovat ledová pevnina, zarazilo mne, že na březích nejsou skupiny lovicích tučňáků. Co se stalo? Najednou jsem zahlédl podél pobřeží číhavě plavat tuleně! Byl děsivý! Měl snad tři metry na délku a velikou tlamu s ostrými zuby. Proto tady nejsou ostatní! Jak se teď dostanu domů za svou rodinou? Musím se pokusit

Příběh 8

Procházel jsem kolem stromů, které se tyčily do výšky nade mnou k blankytně modrému nebi dnešního rána. Za těch pár let znám už každý z těch stromů v okolí velké mýtiny. Sešel jsem z mírného kopečku do kotliny, kde se ještě od rozbřesku držela obvyklá říjnová mlha. Spíše po sluchu jsem hledal bublající potůček. Křišťálově čistá voda, lákala k uhašení žízně. Byl přede mnou velký den a tak jsem ji hltal po plných doušcích, aby mi vdechla svou svěžest.

Vydal jsem se na cestu proti proudu potoka, abych se dostal do listnatější části lesa. Smíšený rozlehlý les v okolí byl pro nás jeleny skvělým místem k životu. Množství potravy nám dávaly jednak nejruznější byliny a zeleň na prosluněných mýtinách, ale i nejruznější druhy stromů. Kolem poledne jsem dorazil na místo, kde mezi statnými buky rostla i řada dubů a občas nějaký jasan. Svým parožím jsem začal rozhrnovat staré listí pod stromy, hledající nějaké bukvice a žaludy. Když jsem si zaplnil dosyta žaludek, našel jsem krásný prosluněný palouček se sametovým mechem. Nic nebránilo tomu, abych si tady na chvílku spočinul a nabral síly na večer.

Probudily mě kapky začínajícího deště. Usnul jsem tady na pár hodin v mechové peřině. Mezitím se zcela změnilo počasí. Obloha se zatáhla, začalo se stmívat a z nebe padaly velké kapky deště. Je na čase vyrazit na večerní setkání na velké mýtině. Vyběhl jsem silným tryskem, musím být na mýtině včas, aby nic neuteklo. Větve stromů mi šlehalý tváře a kopyty jsem se odrážel od rozblácené země. Když jsem doběhl na mýtinu, právě přestalo pršet. Nádherná louka beze stromů se přede mnou do široka rozléhala. Na listech a travách se třpytily kapky deště. Pevně jsem se zapřel nohama, napnul všechny svaly, nadechl se ze všech sil a pak jsem zatroubil tím nejsilnějším jelením hlasem, jaký kdo kdy slyšel. Vše kolem utichlo, najednou jsem byl já ten nejdůležitější v celém širém lese. Opakoval jsem ještě několikrát troubení a potom se na protější straně mýtiny

konečně objevily ony! Z lesa tam vyběhlo dvanáct nádherných laní. Měly všechny krásně kaštanovou barvu silné srsti, která předpovídala kvapem se blížící zimu. Zastavily se a hleděly ke mně. Několikrát jsem se rozpřáhl a narazil parožím do stromu, abych ukázal svou sílu. Byl čas říje a laně čekaly na toho nejsilnějšího jelena v okolí. Vykročil jsem pomalým majestátním krokem. „Tuuuuuuu“ „Tuuuuuuuuu“ Ozvalo se najednou silné troubení jiného jelena. Zarazil jsem se. Co to má znamenat?

Rozhlédl jsem se směrem, odkud to přicházelo. Napravo ode mě, na okraji mýtiny stál velký jelen šesterák. Dobře jsem si ho prohlížel a vypadal opravdu silně. Myslím, že naše síly jsou vyrovnané. Teď už nebylo na co čekat. Můj sok chtěl to stejné, jako já. Laně teď přihlížely tomu, jak se o ně svádí velký souboj. Čas se najednou zpomalil, soustředil jsem se na každý krok, na každý pohyb. Rozběhli jsme se proti sobě s parožím, ostře nastaveným proti sobě, k prvnímu nárazu. Tři, dva, jeden poslední krok a

Příběh 9

Naše hnízdo bylo na vyvýšeném místě několik metrů od břehu řeky. Několik starých větví ledabyle uložených do jakéhosi kruhu a vystlaných suchou trávou, takhle vypadal náš první domov. Já a mých asi dvacet sourozenců, jsme se vylíhli z vajec před několika dny. Právě dnes byl pro nás velký den, protože máme poprvé opustit své hnízdo. Bylo ráno a maminka nám donesla do hnízda malou rybu, do které jsme se s chutí pustili.

Vycházející slunce nám příjemně vyhřívalo kůži a já pozoroval naší maminku, ležící kousek od hnízda. Měla, stejně jako my, čtyři krátké silné nohy, dlouhý a ohebný ocas, který byl jako celé tělo, pokrytý řadami malých tvrdých desek. Jako všichni krokodýli měla oči, nozdry a uši umístěny na vrcholu hlavy, aby mohla pod vodu schovat téměř celé tělo dlouhé bezmála čtyři metry. Tmavé hnědočerné zbarvení téměř splývalo s klidnou hladinou řeky pod námi. Už jsme byli dlouhou chvíli na slunci, když se konečně zvedla a pomohla nám vylézt z hnízda. Pak jsme se vydali pomalu ke břehu řeky. Nejprve do vody vlezla maminka, aby nám dodala odvahu. Ostatní trochu váhali, ale já ne, hned jsem plaval za ní.

Voda mě nadnášela a stačilo udržovat hlavu na hladině a kopat nohama, byl to příjemný pocit. Hned za mnou plavali i ostatní. Doplavali jsme po proudu k malé písčité mělčině, kde šly vidět v průzračné vodě malé rychlé rybky. Snažili jsme se je lovit, ale bylo to příliš obtížné, snad za pár dní, vylezli jsme raději na břeh a hledali potravu tam. Podařilo se nám společně ulovit několik malých žab a pak jsme našli tuňku plnou pulců a dalších drobných živočichů. Pomalu se stmívalo a tak jsme zalezli do starého kmenu stromu, který ležel na břehu řeky. Maminka se vzdálila, asi šla lovit, napadlo mě, ale tehdy jsem ještě nevěděl, jak moc jsem se pletl.

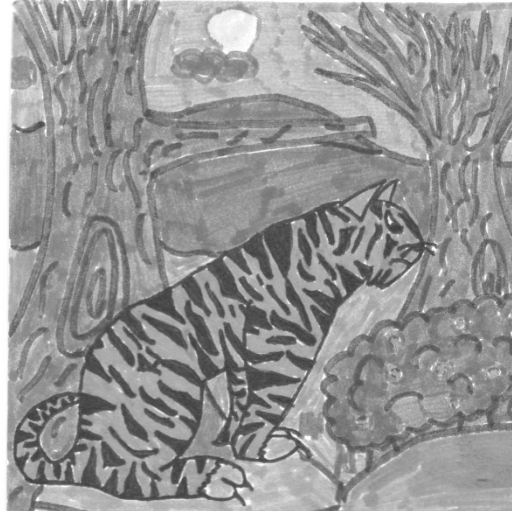
Probudilo nás silné hřmění a za několik málo okamžiků začalo z nebe padat neuvěřitelné množství vody. Silně přšelo až do ranního rozbřesku. Voda tekla stále rychleji. Jindy klidný úsek řeky, který se táhl několik kilometrů až k nebezpečným peřejím, se najednou proměnil v divokou řeku. Voda v řece vždy průzračně čistá se zcela proměnila. V bahnitě hnědé kaši plavalo vše, co ještě před nedávnem bylo na březích. Staré větve, listí, dokonce i menší podemleté stromy. Kmen stromu, který nám byl do té doby přístřeškem, se najednou začal kývat pod náporem stoupající vody. Všichni začali vyskakovat, viděl jsem, jak někteří z nás spadli do vody a proud je unášel neznámo kam. Ostatním se podařilo vyskočit na břeh a pospíchali do bezpečí na vyvýšená místa v okolí. Byl jsem poslední, kdo opouštěl kmen, když v tom přišla záplavová vlna a začala mě odnášet i s kmenem po proudu. Zůstal jsem sám, co teď budu dělat? Proud mě unášel stále rychleji a já ...

Příběh 10

Ulehla jsem ke svým třem tygřím dvouměsíčním mláďatům a začala je kojit. Zanedlouho už začnou přijímat i jinou potravu. Byla už hladová, protože jsem strávila několik hodin na lovu. Svě doupě jsem měla umístěné hluboko v džungli na vyvýšeném místě pod vyvráceným mahagonovým stromem, který byl obrostlý, jako vše kolem, spleť lián. Byl zde klid, jen jsem slyšela šumění nedalekého vodopádu řeky, která protékala lesem. Moji tygřici se zanedlouho nasýtily a začali si vesele hrát. Nejprve se lehce prali a fackovali tlapkami a pak s loveckou vážností útočili na liánu, která se jim houpala nad hlavami. Měla jsem pocit štěstí a radosti a doufala, že je ještě dlouho budu úspěšně chránit před vším nebezpečím v okolí našeho doupěte.

Pozorujete hry svých malých pokladů, jsem začala vzpomínat na jejich otce. Tehdy když jsem ho poznala, se stalo něco velmi zvláštního. Volala jsem na malé pasece doufajíc, že mne zaslechne nějaký tygr. A najednou se začal ozývat ne jeden, ale tři tygři. Nejprve vylezli z lesa dva statní samci, kteří se okamžitě vrhli do boje o mne. Pak najednou přišel třetí, který byl trochu jiný než ti dva před ním. Měl stejné černé pruhování na žluto až oranžovohnědém podkladě, jako ostatní tygři, ale mne zaujala jeho rozvážná a elegantní chůze, se kterou došel až ke mně. Dva bojující tygři si ho nejprve ani nevšimli, přestože si drze sednul vedle mne a společně jsme pozorovali souboj. Po několika minutách se jeden z tygrů poraněný odbelhal zpátky do džungle. Samec, který do teď jen potichu seděl, se zvedl a výhružně zamručel. To stačilo na to, aby se tygr, který byl unaven předešlým soubojem, otočil a odešel. Bylo to už více než před pěti měsíci. Najednou jsem zpozorněla a přestala vzpomínat, protože něco před doupětem zašelestilo.

Postavila jsem se a mláďata se schovala za mě. Předě mnou se z houštiny lesa vynořil cizí tygr a začal výhruzně cenit zuby. Vypadalo to, že chce zaútočit na má mláďata. Rozhodla jsem se rychle využít momentu překvapení a odrazila jsem se svými silnými zadními nohama ke skoku. Do útoku jsem dala všechno, abych ochránila své děti. Podařilo se mi skočit nepříteli na záda a zatnout mu své ostré drápy do srsti na zádech. Věděla jsem, že je silnější a brzy by mne přemohl, ale mou výhodou byl moment překvapení a znalost okolí douště. Svalili jsme se na zem a v divokých kotrmelcích jsme se kutálely ze svahu rovnou k řece. To byla má jediná možnost, jak ho dostat daleko od svých mláďat. Spadli jsme v sobě zapleteni do nejsilnějšího proudu rovnou pod vodopádem.

Ve vodě jsme se pustili a rychle začali lapat po vzduchu. Najednou nastal úplně jiný souboj, musela jsem se dostat z vodních vířů, které mne stahovali do hlubiny pod vodopádem. Zabrala jsem vši silou a snažila se dostat od největších vodních vířů, ale voda byla nevyzpytatelná, najednou mne to zase stáhlo dolů pod vodu. Vodní vír mnou zmítal a mne začal docházet kyslík. Myslela jsem na své malé tři tygříky. Takhle to přece nemůže skončit. Pak jsem zahlédla pod vodou kmen stromu, který také zůstal zaklíněn ve vodním víru. Z posledních sil jsem se ho zachytila, tím se zvětšil náš odpor ve vodě a vír

nás vyplavil na hladinu. Drápy jsem zasekla do kmene a ztratila vědomí. Nevím, jak dlouho jsem byla mimo sebe, ale probrala jsem se na břehu řeky, několik kilometrů po proudu. Ač jsem byla zesláblá a vyhladovělá, tak se musím čím, jak nejrychleji dostat zpátky do doupěte. Budou tam ještě mí malí tygříci a vydrží bez jídla?...

Příběh 11

Nahoru, stále nahoru, jak to jen půjde! Mořská hladina se ode mne vzdalovala pomaleji. Ještě kousek, ještě kousek, vydrž! Najednou jsem byl v bodu, jakéhosi zlomu a dále už to nešlo, zcela vysílen jsem dosáhl svého maxima, hranice svých možností v letu do výšky. Na zlomek vteřiny jsem zůstal nehybně ve vzduchu a rozhlédl jsem se. Kolem mne se do nekonečna rozprostíraly obláčky mraků, nad kterými se třpytil sluneční svit. Pod mraky prohlédla klidná modř hladiny. Nade mnou se rozprostírala blízká hranice mezi tím, co jsem už poznal a tím tajemným a nepoznaným. Zlomek vteřiny skončil a já ztratil půdu pod nohama, začal jsem bezvládně padat se závratně narůstající rychlostí, směrem k hladině moře.

Ten pád po dlouhém únavném letu vzhůru, jsem zažil už hodněkrát, ale tak vysoko, jako dnes, jsem se ještě nedostal. O to těžší bylo získat zpátky kontrolu nad svým letem. Pomalu jsem narovnával svá křídla, byl jsem však ještě mladý a nedosahovala rozpětí půldruhého metru, jako u starších racků. Proto se mi nepodařilo dostat se do vyrovnaného horizontálního letu, hladina se proti mně postavila jako tvrdá zeď, do které jsem prudce narazil. Ztratil jsem vědomí, a když jsem se znovu probal, tlačili mně pobřežní oblázky.

Pomalou jsem otevíral oči, byl jsem zpátky doma, kolem bylo skalnaté pobřeží, to stejné pobřeží, na kterém mne mí rodiče po dobu dlouhých dvaceti sedmi dní zahřívali, když jsem byl ještě ve vajíčku spolu se svými čtyřmi bratry. Těžce jsem vstal a rozhlédl se, všude kolem postávali rackové a asi čekali na nějakou potravu. Pak jsem je uviděl, stáli těsně vedle sebe a měli oba majestátně bílé peří na hrudi a břichu. Zobáky dlouhé s červenou skvrnou a na vrchní straně křídel se jim leskla tušová čern. „Náš malý racku“, promluvili ke mně, „copak nemůžeš stejně jako ostatní rackové, létat za rybářskými loděmi a krmit se rybami? Nebo hledat hlemýždě a korýše na pobřeží? Proč jsi tak jiný než ostatní?“ Ta otázka mne zarazila, cožpak mi mí rodiče stejně, jako ostatní rackové nerozumí? Nechápu, jak je úžasné létat stále výše stále

rychleji, učit se, překonávat se a posouvat své možnosti? „Miluji vás, za vše, co jste pro mne udělali, ale jsem jiný, zkuste to pochopit, nikdy nebudu, jako ostatní rackové.“ Otočili se ke mně všichni zády a odletěli pryč. Nechápou!

Já se pak dlouho dával osamocený dohromady, nabíral síly a byl jsem odhodlán, ke zcela novým leteckým experimentům. Jednoho dne jsem cítil, jak sílí vítr, obloha byla zatažená a blížila se obrovská bouře, mračna byla tak děsivě tmavá velká, všude kolem se setmělo. Rackové se schovávali za kameny a mne napadlo, schovat se jinam. Co kdybych vyletěl až úplně nad mraky? Byl už jsem tam tolikrát, snad to zase dokážu. Ovšem nebylo s kým se o své rozhodnutí podělit. Všichni by mi říkali, že je moc silný vítr, že rackové v noci nelétají, že mraky jsou mnohem výše, než jsem kdy dolétl. Rozběhl jsem se po hladině odhodlán překonat sebe sama. Prudce jsem máchal křídly a nabíral rychlosti. Byl jsem mnohem silnější než dříve, protože všechny mé chyby mi dodaly sílu a zkušenosti pro nová dobrodružství. Vítr kolem mě byl stále prudší a švihal mne do křídel, ale já je držel pevně a nabíral jsem závratnou výšku. Po chvíli jsem musel zavřít oči, protože jsem byl uprostřed deštivých mraků a nic nešlo vidět.

Stoupal jsem stále výš, když v tom vše kolem posvátně utichlo. Zemřel jsem? Napadlo mne. Otevřel jsem oči a oslnilo mne slunce, byla zde obrovská zima a vypadalo to úplně jako jiný svět. Mraky pode mnou tvořily novou zem, měl jsem pocit, že se jich mohu dotýkat. Byl jsem nejvýše ze všech racků na světě, byl jsem nejrychlejší, mohl jsem letět, kam jsem jen chtěl, ale měl jsem najednou touhu říci to svému hejnu a pomoci jim v učení umění vysokého létání. Udělal jsem vývrtku a zakrojil jsem se zpátky do mraků. Když v tom mne najednou smetl mohutný vítr, byl to snad hurikán, nemohl jsem vůbec nic dělat, byl jsem bezmocný a vítr mne unášel hluboko do vnitrozemí, točil jsem se ve víru, občas se mi podařilo pod sebou zahlédnout zem, byla úplně jiná, než naše pobřeží. Musel jsem se nacházet stovky kilometrů od domova, a přestože vnitrozemí bylo tajemné a pro mne lákavé, myslel

jsem jenom na jedno... uvidím ještě někdy své rodiče, porozumí mým poznáním, přijmou mne ostatní zpět? Vítr začal nad pevninou postupně slábnout a já nabíral zase rovnováhu a kontrolu. Zároveň končilo velké dobrodružství objevného poznání, ale byl to i počátek něčeho nového, protože teď musím.....

Dokončení příběhů – žáci

Pozn.: Bylo napínavé pročitat, jak se děti k jednotlivým závěrům příběhů postavily. Potěšilo mne, že většina příběhů končila pozitivně a děti vyvedly zvířata z nelehkých situací ke šťastnému závěru.

Příběh 1

... jsem cítil, že dostávám více energie. Začal jsem se probouzet, nabírat sílu a pomalu vstávám. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem se vůbec postavil. Už zase vše vidím normálně a nic není rozmazané. Udělal jsem krok a vůbec jsem necítil bolest, noha byla zdravá. Mohl jsem zase normálně běhat jako dřív, jako by se mi nikdy nic nestalo. Dokonce jsem si už mohl ulovit nějakou tu potravu. Měl jsem se zkrátka dobře jako v ráji. Počkat! Co když už v ráji sem? Bylo mi to vlastně jedno, protože se mám výborně, mám všechno, co chci a potřebuji. Vlastně tady byla jedna věc, která mi vadila, byl to písek pode mnou. Byl tak rozehřátý od slunce, že mne pátil. Proto jsem se šel schovat do svého úkrytu, ve kterém na mne čekalo překvapení. Byla tam spousta jídla, vůbec jsem netušil odkud se tam vzala, a taky to, jak rychle v mém bříše skončila polovina těchto zásob. Když jsem se dosyta najedl tak jsem odpočíval a přemýšlel nad tím, že je vše jako dříve. Prostě dokonalý život...

Příběh 2

...blížili se na konec lesa, uslyšeli jsme dusot kopyt. Vyběhli jsme na okraj lesa a zahlédli jsme stádo. Byl jsem nadšen a rozcválal jsem se za svoji rodinou. Ohlédl jsem se a bílý bizon pořád stál na pokraji lesa, vydal jsem zvuk, dorozumivací signál a čekal jsem na odpověď, ale bizon jen stal. Běžel jsem za našimi vůdci a všechno jsem jim povyprávěl. Zeptal jsem se jich, zda by mohl bílý bizon putovat s námi. Odpověď byla jednoznačná!! Rozběhl jsem se za ním a řekl mu, že může jít s námi. Bizon byl šťastný ze se k nám

mohl přidat. Příští ráno jsme se vydali na dlouhou cestu. Ještě několikrát jsme zaslechli vytí vlka, ale potom jsme se dostali dost daleko, a do bezpečí.

Příběh 3

Když v tom na mě žralok zaútočil, ale podařilo se mi uplatvat. Ponořil jsem se pod hladinu a pomalu jsem plaval a pozoroval, jestli na mě žralok opět nezaútočí. Naštěstí jsem žraloka nikde neviděl a tak jsem plaval dál a dál. Po chvíli jsem v dálce uviděl nějaké hejno. Tak jsem se rozhodl plavat blíž, když v tom ke mně připlavala maminka. Radostí jsem vyskočil nad hladinu a v tom jsem v dálce uviděl žraloka. Rychle jsem plaval k mamince, abych jí mohl poslat signál. S maminkou jsme se rychle schovali za pár kamenů. Chvilinku jsme počkali, až žralok přepluje a pak jsme se vydali na cestu domů.

Příběh 4

Musím oddělit ocas! Za chvíli se tak tedy stalo a já byl zase volný a mohl utéct ohni. Vylezl jsem na kmen, abych viděl, co je kolem mě a tu jsem zpozoroval další cikádu, která se letí schovat, daleko od ohně. Následoval jsem jí a ona mně dovedla až k jezeru, kde jsem se schoval před ohněm.

Příběh 5

Naštěstí led se mnou nepraskl daleko od břehu a tak jsem se dotýkal kopyty mělčiny. Odrážel jsem se, až jsem byl na druhém břehu. Ostatní za mnou jen zaraženě koukali a čekali. Jeden ze stáda sebral odvahu a přibližoval se k prasklině. Ostatní se za ním odvážili jít, až se přebrodili na druhý břeh. V dále jsem zahlédl zase tu stejnou polární

lišku, která počmouchávala kolem keříku s uschlými bobulemi. Po chvíli se vytratila hned, jak si všimla, že sobi přešli na druhý břeh. A HELE! Potrava, i když bobule suché chutné jsou a je tu spousta těchto keřů. Pořádně jsme se najedly a dál na jih pokračovala naše cesta.

Příběh 6

Starý lev zamířil zrak na svůj zničený strom. Musel jsem jít dál. Pak šel a šel a na jednom místě byla lví smečka a já jsem tam šel a ti lvi mě přijali. Od té doby jsem tam v té smečce a oni mi vždycky přinesou hodně masa. Byl to můj nový domov.

Příběh 7

Musím se pokusit dostat se na pevninu. Aby mně tuleň nesnědl, musel jsem plavat, co nejrychleji umím. Plaval jsem asi 35km/hod, ale tuleň plaval za mnou a pořád si brousil zuby. Plaval jsem o to rychleji, když jsem si vzpomněl na svou novou rodinu. Poté jsem skočil, co nejvýš na ledovou kru. Doskočil jsem, ale pevnina se zdála být pořád daleko a tuleň blíž. Pro svou rodinu jsem musel riskovat a zkusit přeplavat další kus k další ledové kře. Na pevninu jsem se nakonec dostal. Rodina na mne čekala. Teď spolu žijeme šťastně a na tuleně dáváme pozor.

Příběh 8

A potom přišla první srážka a už jsme se vrhli do opravdové bitvy. A najednou se v dálce objevil mladý jelen, který na sebe nalákal pár samiček. Přestali jsme se prát a utíkali jsme za laněmi. Bylo už pozdě, všechny laně byly pryč. Rozloučili jsme se přátelsky. Snad příště budeme mít více štěstí.

Příběh 9

Proud mě unášel stále rychleji a já jsem byl v bezvědomí. Další den jsem se probudil daleko od hnízda. Nevěděl jsem, kde se nacházím a co mám dělat. Čekal jsem na místě, kde mě proud odnesl. Měl jsem hlad, maminka nikde a tak jsem si musel poradit sám. Začal jsem hledat potravu a po chvíli našel strom a na něm bylo něco žlutohnědého. Tak jsem to zkusil a samozřejmě myslel na to, že to může být jedovaté, ale naštěstí nebylo. Pořád jsem myslel na maminku a sourozence, stýskalo se mi... Rozhodl jsem se, že je najdu. Jednou jsem jejich brácha, který je má rád a musí se o ně postarat a tak jsem šel. Chodil jsem všude, ale oni nikde. Po chvíli jsem něco zaslechl a vydal jsem se za zvukem. Konečně jsem je našel, byli tam všichni. Měl jsem obrovskou radost a byl to můj nejlepší den v životě. Od té doby na sebe všichni dáváme pozor a opatrujeme se navzájem.

Příběh 10

Džungle byla neprostupně zarostlá a já jsem se snažila čím jak nejrychleji vrátit domů. Šla jsem celý den a začínala jsem ztrácet naději a najednou jsem dostala novou sílu. Vzpomněla jsem na své děti a už mne nic nebolelo, všechny šrámy ze souboje jsem už nevnímala. Když jsem dorazila k doupěti, nervózně jsem zakřičela a najednou proti mně vyběhli moji maličci. Byly tam všichni a byli v pořádku. Všechny jsem k sobě přitiskla a byla ze mne ta nejšťastnější tygřice na světě.

Příběh 11

...protože teď musím vzlétnout a najít své hejno s rodiči. Vzlétl jsem a chci letět k rodičům, ale zarazil jsem se. Kterým směrem? Pak jsem uviděl mohutnou skálu a vydal

jsem se tam. Cestou si říkám: "Jsem ztracený?" Vráťím se k rodičům?" a pak jsem uviděl své hejno. Všichni mě vzali zpět, pak jsem jim povídal, co jsem prožil a letěli jsme dál. Všichni se mi omluvili a uznali, že jsem OPRAVDU JINÝ.

Obsah:

Úvod			2
Příběh 1	Fenek	<i>Pouště</i>	3
Příběh 2	Bizon	<i>Stepi</i>	5
Příběh 3	Delfín	<i>Moře a oceány</i>	7
Příběh 4	Ještěrka	<i>Stálezelené tvrdolisté lesy</i>	9
Příběh 5	Sob	<i>Tundra</i>	11
Příběh 6	Lev	<i>Savany</i>	13
Příběh 7	Tučňák	<i>Polární oblasti</i>	16
Příběh 8	Jelen	<i>Lesy mírného pásu</i>	18
Příběh 9	Krokodýl	<i>Život ve vodě</i>	20
Příběh 10	Tygr	<i>Deštný les</i>	22
Příběh 11	Racek	<i>Mořské pobřeží</i>	24
Dokončení příběhů			26

Děkuji své rodině za trpělivost při psaní.

Katce Gaszkové děkuji za korektury a připomínky

a děkuji všem autorům inspirujících knih

zvláště pak Richardu Bachovi

za knihu Jonathan Livingston Racek.